

Arrest

nr. 104 398 van 4 juni 2013
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J. N., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiek origine te zijn. U verklaart nu 40 jaar oud te zijn, u werd geboren in 1350 (1971) in het dorp Qolesaidan in het district Paghman in de provincie Kabul, waar u ook steeds gewoond hebt. De laatste 40 dagen voor uw vertrek naar Europa verbleef u in Jalalabad stad in de provincie Nangarhar bij een vriend van uw broer. In 1375 (1996) huwde u in Paghman op religieuze wijze met uw echtgenoot J.. Jullie hebben samen 3 kinderen: 2 zonen J. M. (°1996, OV nr. 6936466) en J. H. (°2006, OV nr. X) en 1 dochter J. Y. (°1997, OV nr. X), die u alle drie vergezellen in België.

Uw echtgenoot verdween ongeveer 3 jaar geleden in de provincie Khost, sindsdien ontbreekt van hem elk spoor. Uw ouders en broers en zus verblijven op dit moment in de wijk Koshal Khan in Kabul stad.

U hebt samen met uw 3 kinderen Afghanistan verlaten omwille van problemen met uw schoonfamilie na de verdwijning van uw echtgenoot.

Sinds het begin van de regering Karzai werkte u echtgenoot als dokter (internist en chirurg) samen met de Amerikaanse troepen. Hij verbleef op verschillende Amerikaanse basissen in verschillende Afghaanse provincies als Khost, Nimrooz, Paktia en Kandahar. Ongeveer 3 jaar geleden vertrok hij naar de provincie Khost voor zijn werk en sindsdien ontbreekt van hem elk spoor. Vanaf dat moment kwam u onder de hoede van uw schoonfamilie terecht. Na ongeveer 2 jaar kreeg u ernstige problemen met uw schoonvader, hij wilde namelijk dat u hertrouwde met uw schoonbroer, die reeds 2 vrouwen had. U weigerde dit, maar werd door uw schoonvader mentaal en fysiek onder druk gezet. Uiteindelijk stemde u in, maar u wilde eerst nog een kort bezoek brengen aan uw ouders. Daar aangekomen vertelde u alles aan uw broer en hij zei u te doen wat u zelf wilde, niet wat u werd opgedrongen door uw schoonfamilie. Hij raadde u aan de politie op de hoogte te brengen van wat er aan de hand was. U volgde zijn advies op en vertelde alles aan de politie. De politie bracht uw schoonvader een bezoek en stelde hem dat het onwettelijk was wat hij trachtte te doen. Na dit bezoek van de politie werd u opnieuw bedreigd en fysiek aangevallen door uw schoonvader. Hij vroeg u wie die mannen waren die u kwamen verdedigen in zijn huis. Hij beschuldigde u ervan een affaire te hebben met één van deze politieagenten. Vervolgens verdween uw schoonvader voor ongeveer 20 dagen. Toen hij terug thuis kwam had hij op zijn beurt de politie bij. Hij kloeg u aan en wilde u laten arresteren. U trachtte te ontkennen waar hij u van beschuldigde, maar de politie stelde dat er de volgende dag vrouwelijke politieagenten zouden komen en dat u dan zou worden meegenomen. Uit angst voor uw leven en dat van uw kinderen besliste u volgens de volgende dag te vertrekken. U ging naar uw ouders en vertelde hen alles. Samen met uw broers beslisten zij dat het het beste was voor u om het land zo snel mogelijk te verlaten.

U ontvluchtte samen met uw kinderen Afghanistan op 27 december 2011. Jullie kwamen aan in België op 29 december 2011 en vroegen de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw veiligheid en die van uw kinderen: u vreest vermoord te zullen worden door uw schoonvader omdat u weigert te hertrouwen met één van de broers van uw echtgenoot.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara van uw zoon en uw dochter, 3 foto's van uw echtgenoot tijdens zijn werk en een proces verbaal opgesteld door het departement criminaliteit van de politie.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Uw verklaringen zijn immers op talrijke punten onvoldoende overtuigend en onvoldoende geloofwaardig om een afdoend bewijs te vormen voor een eventuele nood aan internationale bescherming. Volgende cumulatie van eerder vage en weinig doorleefde, soms incoherente, vreemde en weinig aannemelijke elementen in uw verklaringen stellen ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van het asielrelaas dat u vertelt. Hiermee toont u dan ook geen persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging aan bij een actuele terugkeer naar Afghanistan.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over het werk van uw echtgenoot als arts en zijn directe samenwerking met de Amerikaanse troepen. Uw kennis hierover komt op verschillende punten dermate vaag en weinig doorleefd over dat de vraag dan ook kan gesteld worden of uw echtgenoot werkelijk dokter was in Afghanistan en werkelijk samenwerkte met de buitenlandse troepen zoals u beweert. Als u gevraagd wordt meer te vertellen over zijn werk en wat uw echtgenoot u vertelde over zijn werk, dan kan u hier eigenlijk zeer weinig concrete duiding bij geven. U stelt dat hij internist en ook chirurg was en dat hij samenwerkte met de Amerikanen (CGVS, p. 8), maar als u dan gevraagd wordt met welke Amerikanen hij concreet samenwerkte, dan heeft u daar helemaal geen idee van (CGVS, p. 8).

Als u gevraagd wordt wat hij u over zijn werk vertelde, dan kan u alleen maar antwoorden dat hij telkens voor korte periodes naar huis kwam, maar dat hij er niets over wilde vertellen, dat hij dan bezig was met zijn kinderen en zijn familie (CGVS, p. 8). U zou er hem ook nooit iets concreet over gevraagd hebben, want u stelt daarvoor geen tijd te hebben gehad (CGVS, p. 8). U stelt niemand van zijn collega's te hebben gekend of ooit te hebben gezien en hij zou u ook nooit iets over hen verteld hebben (CGVS, p. 8). Ook op de vraag wat hij u vertelde over zijn werk voor de Amerikanen, kan u niets concreet antwoorden. Hij zou er u nooit iets van verteld hebben en u was daar ook niet in geïnteresseerd, u hebt daar zelf nooit iets van gevraagd, want als hij naar huis kwam dan was u heel blij en dan wilde u helemaal niet over zijn werk praten (CGVS, p. 8). U heeft ook helemaal geen idee hoe uw echtgenoot

juist voor de Amerikanen is beginnen werken (CGVS, p. 8). Daarnaast weet u ook niet hoeveel uw man maandelijks verdiende met dit werk en u zou hem dat ook nooit gevraagd hebben (CGVS, p. 21). Verder wordt u dan gevraagd naar enige documenten van dit werk dat uw man deed als dokter en voor de buitenlandse troepen. U stelt dat zijn documenten thuis waren en allemaal in het Engels dus dat u dat niet kon lezen (CGVS, p. 8). Als u dan gevraagd wordt waarom u deze documenten niet heeft meegebracht, dan kan u daar alleen maar op antwoorden dat uw leven in gevaar was en dat u niets kon meenemen op het moment dat u bent vertrokken (CGVS, p. 8). U toont wel 3 foto's van uw man tijdens zijn werkzaamheden voor de Amerikanen, maar uw verklaringen hierover komen opnieuw dermate vaag en weinig doorleefd over, dat de vraag dan ook kan gesteld worden of de man op de foto's werkelijk uw echtgenoot is. Als u gevraagd wordt waar de foto's werden genomen dan kan u alleen maar antwoorden dat u denkt dat één van hen werd genomen in de provincie Khost en de andere dat weet u niet, in één van de provincies waar hij werkte vermoedt u (CGVS, p. 4). Wanneer u dan verder gevraagd wordt iets meer over deze foto's te vertellen, dan kan u alleen maar zeggen dat u het niet echt weet, dat uw man er op staat samen met de Amerikanen (CGVS, p. 4). Over de andere mensen op de foto kan u alleen maar zeggen dat het Amerikanen zijn, specifiekere info kan u hier niet geven (CGVS, p. 4).

In tweede instantie zijn er uw verklaringen over de verdwijning van uw man ongeveer 3 jaar geleden en uw statuut als alleenstaande vrouw, aangezien u verklaart dat sindsdien elk spoor van hem ontbreekt. Ook hier komen uw verklaringen op verschillende punten dermate weinig specifiek en weinig doorleefd over dat de vraag dan ook rijst of uw echtgenoot werkelijk verdwenen is en of u werkelijk een alleenstaande vrouw bent.

U vertelt dat hij ongeveer 3 jaar geleden voor zijn werk voor de Amerikanen naar de provincie Khost ging en dat hij niet meer is teruggekeerd (CGVS, p. 12). U heeft echter helemaal geen idee waar juist in Khost hij heenging of wat hij daar concreet ging doen, het enige wat u hierop kan zeggen is dat hij daarheen ging voor zijn werk samen met de Amerikanen en dat hij dokter was (CGVS, p. 12). Als u gevraagd wordt of u hier iets specifieker kan zijn, dan stelt u dat u het niet weet, dat u niets weet over zijn werk, alleen dat hij een chirurg was (CGVS, p. 12). U zou hem hierover ook helemaal niets gevraagd hebben voor zijn vertrek, waar hij heen ging of wat hij juist ging doen, u wist dat hij moest vertrekken maar u heeft het niet gevraagd (CGVS, p. 12). Ook hoelang hij in Khost zou moeten blijven voor zijn werk zou hij u niet verteld hebben en u vroeg het hem ook niet, als hij thuis kwam sprak hij niet over zijn werk, is het enige dat u hierover kan zeggen (CGVS, p. 12-13). Vervolgens wordt u dan gevraagd hoe u op de hoogte kwam van zijn verdwijning en u stelt dat hij lang wegbleef en niet terugkeerde zoals gewoonlijk en dat jullie bezorgd waren en dat uw schoonvader naar de luchthaven van Bagram ging om naar hem te informeren, maar daar zou niemand iets van concrete informatie over hem hebben kunnen geven (CGVS, p. 13). Wanneer u dan gevraagd wordt wat de mensen in Bagram uw schoonvader concreet konden vertellen, wie hem het laatst gezien had en wie het laatst contact had gehad met hem, kan u alleen maar antwoorden dat niemand wist wat er gebeurd was en dat er geen enkel nieuws was van hem (CGVS, p. 13). U heeft geen idee wie hij het laatst zag of met wie hij voor het laatst contact had, het enige wat u kan zeggen is dat hij daar samen met de Amerikanen was en dat jullie die niet kennen (CGVS, p. 13). Uw schoonvader zou niets van contact hebben proberen op te nemen met de Amerikanen waarvoor zijn zoon werkte want hij had geen telefoonnummer van hen en geen contactpersonen, hij kende niemand van de Amerikanen (CGVS, p. 13). In Bagram zouden ze hem ook niets van deze contactgegevens hebben gegeven, dat zouden ze niet doen want mensen die met de Amerikanen werken die zouden ook niet veel contacten mogen hebben met andere mensen (CGVS, p.13). Op de vraag waarom ze daar in Bagram dan niets van concrete info of contactgegevens wilden doorgeven aan uw schoonvader, aangezien de ernstige situatie en het feit dat het toch om de verdwijning van zijn zoon ging, kan u alleen maar antwoorden dat hij geen Engels spreekt en niet met hen kon praten (CGVS, p. 13). Op de vraag of er dan geen tolken beschikbaar waren, stelt u waarschijnlijk wel want anders kon uw schoonvader niet communiceren (CGVS, p. 13), dus dan kon hij toch wel met de mensen daar praten en dan kon hij er toch wel naar vragen. Ook of er mensen in een gelijkaardige situatie verwickeld waren, daar zouden ze uw schoonvader in Bagram niets van verteld hebben en uw schoonvader zou hen hier ook niet verder naar doorgevraagd hebben, naar wat zijn zoon juist ging doen in Khost, met wie hij vertrokken was en naar waar precies (CGVS, p. 13).

Hier komt het toch wel bijzonder vreemd, weinig logisch en weinig aannemelijk over dat uw schoonvader wel helemaal naar Bagram zou zijn gegaan om zijn zoon te zoeken maar dat hij daar dan eigenlijk over niets concreet zou doorgevraagd hebben om specifieke informatie te kunnen verkrijgen over de verdwijning van zijn zoon. De verklaringen die u hier geeft komen dermate weinig doorleefd en weinig specifiek over dat de werkelijkheid en geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen dan ook op fundamentele wijze in vraag kan gesteld worden.

Verder wordt u dan gevraagd naar uw reactie nadat dit gebeurd was, wat u concreet deed, of jullie hiervan aangifte deden bij de politie bijvoorbeeld. Hierop stelt u van niet, uw schoonvader zou enkele keren naar Bagram geweest zijn, jullie gingen niet naar de politie want de politie en de regering

kunnen toch niet veel doen (CGVS, p. 14). Als u dan gevraagd wordt wat meer concreet te vertellen over die verschillende keren dat uw schoonvader naar Bagram ging en of hij dan niet met aandrang vroeg naar contact met die mensen die voor het laatst contact hadden gehad met zijn zoon, dan kan u hier alleen maar eerder ontwijkend op antwoorden dat het niet mogelijk was want dat zijn collega's allemaal Amerikanen waren (CGVS, p. 14). Gedurende die hele periode en die verschillende keren dat uw schoonvader daarheen zou zijn gegaan zou niemand in Bagram hem hebben kunnen verder helpen en de enige verklaring die u hiervoor kan geven is dat het de Amerikanen niet veel zou hebben kunnen schelen, wel als het om een Amerikaanse soldaat zou gaan maar niet om een Afghaanse dokter (CGVS, p. 14). Hier komt het opnieuw weinig logisch en weinig aannemelijk over dat u over dergelijke ingrijpende gebeurtenis slechts dermate vage en weinig specifieke verklaringen kan geven. Dit geeft eerder de indruk van een houding van desinteresse, wat hier toch wel zeer vreemd over komt aangezien het hier gaat over de verdwijning van uw man, wat zoals u verklaart ook de aanleiding was voor al uw verdere problemen in Afghanistan (CGVS, p. 13). Bovendien kan hierbij nog aangestipt worden dat het weinig aannemelijk overkomt dat de Amerikanen geen inlichtingen zouden willen verschaffen aan de familieleden van de door hen tewerkgestelde Afghaanse burgers die verdwenen zijn tijdens hun dienst. Meer nog, men zelfs kunnen verwachten dat ze de familie spontaan zouden contacteren in geval van de verdwijning van één van hun Afghaanse werknemers. De wijze die u beschrijft en waarop uw schoonvader door de Amerikanen afgewimpeld werd wanneer hij informeerde naar zijn verdwenen zoon zou het imago van de Amerikanen in Afghanistan immers geen goed doen en past niet in hun 'winning the hearts and the minds of the Afghans' strategie.

Samengevat kan uit voorgaande argumentatie geconcludeerd worden dat zowel de geloofwaardigheid van het werk van uw man als dokter en zijn directe samenwerking met de Amerikaanse troepen, als zijn verdwijning en uw profiel als alleenstaande vrouw ernstig in vraag kan gesteld worden. Uw verklaringen hier komen immers duidelijk op talrijke punten onvoldoende doorleefd, onvoldoende overtuigend en onvoldoende aannemelijk over. In navolging hiervan kan dan ook gesteld worden dat de persoonlijke problemen die u verder aanhaalt te hebben gehad met uw schoonfamilie naar aanleiding van het verdwijnen van uw echtgenoot, bijgevolg meteen al ernstig in twijfel kunnen getrokken worden aangezien deze volledig berusten op het verhaal dat u vertelt over uw echtgenoot, hetwelk door het CGVS ernstig in vraag wordt gesteld.

Daarenboven kunnen er ook in uw verklaringen over deze problemen met uw schoonfamilie een aantal markant vreemde, vage, soms incoherente, eerder onlogische en weinig waarschijnlijke elementen worden opgemerkt.

Zo stelt u dat u op aanraden van uw broer naar de politie ging om een klacht in te dienen tegen uw schoonvader en na dit te hebben gedaan zou u dan gewoon terug mee zijn gegaan met uw schoonbroer, die u kwam ophalen, naar het huis van uw schoonfamilie (CGVS, p. 16). Hier komt het toch eerder vreemd en weinig logisch over dat u dit risico zou nemen zonder daarbij even stil te staan. U had net een klacht ingediend bij de politie tegen uw schoonvader, die u daarvoor reeds fysiek en mentaal onder druk had gezet en bedreigd had, en daarna ging u gewoon zonder meer weer naar huis met uw schoonbroer. De manier waarop u hierover spreekt wekt de indruk dat u niet eens heeft stil gestaan op dat moment bij het risico van wat u deed.

Verder verklaart u dan eerst dat u uw schoonvader zou aangeklaagd hebben bij de politie en dat hij u vervolgens op zijn beurt zou aangeklaagd hebben bij het districtshuis (CGVS, p. 11), maar daarna stelt u dat hij 20 dagen verdween en vervolgens naar huis kwam met de politie om u te laten arresteren (CGVS, p. 17). Hier komt het toch enigszinds vreemd over dat u eerst stelt dat uw schoonvader bang was van de politie aangezien u hem daar had aangeklaagd en dat hij vervolgens dan zelf met de politie naar huis komt om u te laten arresteren. De enige verklaring die u hiervoor kan geven is dat het districtshuis ook politie heeft (CGVS, p. 17). Verder kan u ook niets van specifieke informatie geven over wie van de politie uw schoonvader contacteerde, het enige wat u daarover kan zeggen is dat het twee politieagenten waren (CGVS, p. 16). En ook over de verdwijning van uw schoonvader voor 20 dagen kan u verder niets van concrete duiding geven, u weet niet waarom hij verdween, wellicht omdat hij schrik had van de politie verklaart u (CGVS, p. 17), waarbij het opnieuw vreemd overkomt dat het dan juist in het gezelschap van de politie is dat hij terug opduikt na 20 dagen.

Vervolgens vertelt u dat uw schoonvader, in het bijzijn van de politie, u ervan beschuldigde een geheime relatie te hebben met één van de politieagenten die u zou geholpen hebben toen u hem ging aanklagen op het politiebureau (CGVS, p. 17). U ontkende dit ten stelligste en u zei dat u onschuldig was, maar u zou moeten meegaan met de politie om u te verantwoorden, de volgende dag zouden er enkele vrouwelijke politieagenten komen om u mee te nemen (CGVS, p. 17). Wanneer u dan de vraag gesteld wordt waarom u niet gewoon meeging met de politie de volgende dag, aangezien u onschuldig was en reeds aangifte had gedaan van de situatie bij de politie en de politie op het kantoor dus uw verhaal zou kunnen bevestigen, dan kan u hier alleen maar op antwoorden dat u dat niet deed omdat u bang was dat als u zou gaan dat de zaak dan groot zou worden en dat niemand u zou helpen (CGVS, p.

17). De zaak was echter al groot en u zou nu een kans krijgen om uw onschuld aan te tonen in het bijzijn van de politie die ook reeds eerder uw verhaal hadden gehoord. Maar toch stelt u dat het niet mogelijk was en dat u uzelf niet kon verdedigen want dat u maar een vrouw bent (CGVS, p. 17). Dit was echter een kans voor u om uit deze situatie te geraken en een oplossing/bemiddeling voor uw problemen te bekomen met uw schoonfamilie. De politie zou immers in uw voordeel kunnen getuigen want zij hadden uw klacht reeds genoteerd. Het enige weinig zeggende antwoord dat u hierop kon geven is dat u geen hulp kon vragen bij de politie want dat uw schoonvader u had aangeklaagd bij het districtshuis (CGVS, p. 17). Hier komt het zeer vreemd en weinig logisch over dat u deze enige kans om in uw moeilijke situatie tot een oplossing te komen niet zou hebben gegrepen en dat u bovendien ook niet echt een afdoende verklaring heeft waarom u dat niet gedaan heeft. Verder heeft u ook helemaal geen idee over welke politieagent het ging waarmee u volgens uw schoonvader een geheime relatie zou hebben gehad, hij zou het niet specifiek gezegd hebben, het was gewoon één van die mannen (CGVS, p. 17). Ook over de reactie van die politieagenten over deze beschuldigingen kan u verder niets van concrete duiding geven, u zou die mannen niet meer gezien hebben en u hebt ook geen contact meer met hen opgenomen (CGVS, p. 17).

Verder verklaart u dan een tweede keer naar de politie te zijn gegaan en dat u dan een proces verbaal meekreeg waarmee u naar het districtshuis diende te gaan (CGVS, p. 18). Ten eerste kan hier een duidelijke incoherentie worden opgemerkt in uw verklaringen over het moment waarop u deze brief van de politie zou verkregen hebben. Wanneer u hier in het begin naar gevraagd wordt stelt u deze te hebben verkregen op 7 aqrab (29 oktober) (CGVS, p. 12). Als u dan gevraagd wordt hoelang na het verkrijgen van dit document u het land verlaten heeft en naar Europa bent vertrokken, dan stelt u dat vervolgens uw schoonvader verdwenen was voor 20 dagen en dat u daarna 40 dagen in Jalalabad verbleef en dat u dan bent vertrokken (CGVS, p. 12). Daarna verklaart u echter dat u de brief verkreeg bij de politie toen u er voor de tweede keer heenging samen met uw broer, toen u met uw kinderen vertrok nadat uw schoonvader met de politie naar huis was gekomen om u te arresteren (CGVS, p. 18). Volgens deze laatste verklaring zou u de brief dan gekregen hebben nadat uw schoonvader voor 20 dagen was verdwenen en dan terugkeerde met de politie en dus niet ervoor zoals u eerder verklaarde. Verder weet u ook niet door wie dit proces verbaal werd opgesteld en ondertekend, u denkt de commandant van de politie (CGVS, p. 12). Als u dan gevraagd wordt wie dit was, bij wie u toen geweest bent en met wie u toen gesproken heeft, dan kan u daar alleen maar op antwoorden dat het het hoofd van de politie was, maar u weet niet meer wie dit precies was (CGVS, p. 12). Als u dan gevraagd wordt of hij zich dan niet voorstelde of identificeerde toen u hem uw situatie en problemen toelichtte, dan kan u daar alleen maar het eerder vage antwoord op geven dat hij dat waarschijnlijk wel deed maar dat u het niet meer weet (CGVS, p. 12).

Tot slot wordt u dan gevraagd waarom u dan niet met dit proces verbaal, dat u van de politie kreeg, naar het districtshuis ging om de aanklacht tegen uw schoonvader te laten registreren. Het enige wat u hierop kan zeggen is dat u het niet deed omdat u schrik had om opgepakt te worden en in de gevangenis te belanden (CGVS, p. 18). Verder wordt u dan gevraagd waarom ze bij het districtshuis uw schoonvader zouden geloven en niet u en de politie, aangezien toch kan aangenomen worden dat de politie meer gezag heeft dan uw schoonvader, bovendien kon uw schoonvader toch niet bewijzen dat u een relatie had met één van de politieagenten. Hierop kan u alleen het opnieuw weinig zeggende antwoord geven dat hij geen bewijzen heeft maar u heeft aangeklaagd en dat u geen bewijzen heeft maar dat u hem ook heeft aangeklaagd (CGVS, p. 18). Als u dan gevraagd wordt of er dan een onderzoek werd opgestart door het districtshuis en of u hier meer over kan vertellen, dan vraagt u zich eerst af waar dat onderzoek over zou moeten gaan en het enige wat u er vervolgens over kan zeggen is dat u zou moeten meegaan met de politie voor ondervraging (CGVS, p. 18). U heeft verder helemaal geen idee of er verder onderzoek werd gedaan naar uw zaak of dat er een rechtszaak van zou komen en hoe dat dat dan in zijn werk zou gaan (CGVS, p. 18). Het enige wat u hierover kan zeggen is dat u denkt dat er misschien een rechtszaak zou komen of dat u misschien direct in de gevangenis zou opgesloten worden of zo (CGVS, p. 19). Hier komt het algeheel vreemd en eerder weinig logisch over dat u uzelf niet verdedigd heeft en uw situatie niet heeft uitgelegd op het districtshuis, aangezien u de nodige documenten had van de politie, en dat u daar ook zelfs geen enkele poging tot gedaan heeft, maar dat u wel besloten heeft helemaal naar Europa te vluchten samen met uw kinderen, wat toch duidelijk een veel grotere en meer riskante onderneming is. Ook komt het weinig logisch over dat u niet gewoon van bij uw schoonfamilie bent vertrokken en terug bij uw ouders en uw eigen familie bent gaan wonen. Als u hiernaar gevraagd wordt, verklaart u dat dat niet ging omdat u schrik had dat uw schoonfamilie dan achter u zou komen (CGVS, p. 19). U hebt dit met andere woorden ook niet geprobeerd, maar u bent wel helemaal alleen met uw kinderen naar Europa gevlucht. Verder heeft u voor uw vertrek ook op geen enkele andere manier geprobeerd om tot een bemiddeling te komen met uw schoonfamilie. U stelt geen beroep te hebben gedaan op een shura of jirga (raad van ouderen) om tot een oplossing te komen (CGVS, p. 19), hoewel dit gangbaar is in de Afghaanse maatschappij bij

dergelijke interfamiliale conflicten. De enige reden die u hiervoor kan geven is dat dit niet kan worden opgelost met de bemiddeling van ouderen, dat het nu eenmaal zo is dat als je trouwt dat de schoonfamilie dan beslist over je toekomst (CGVS, p. 19).

Ten laatste zijn er uw verklaringen over het contact dat u heeft gehad met uw familie in Afghanistan sinds uw vertrek en uw verklaringen over wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan. Wanneer u hier aan het begin van het interview naar gevraagd wordt stelt u nog contact te hebben met uw ouders en uw broer, de laatste keer ongeveer 2 weken geleden (CGVS, p. 9). U zou met uw broer hebben gesproken over het opsturen van uw documenten en hij zou u ook verteld hebben dat uw schoonvader enkele keren was langs geweest om te vragen waar u was (CGVS, p. 9). Maar als u dan gevraagd wordt daar nog wat meer concreet over te vertellen dan kan u daar eigenlijk niets meer over zeggen dan dat hij langs kwam en op zoek was naar u en dat uw broer zou gezegd hebben dat hij niet wist waar u was (CGVS, p. 9). Ook uw ouders zouden u verteld hebben dat uw schoonvader was langs geweest en dat hij op zoek was naar u, maar iets meer van details over deze bezoeken zouden ze u niet gegeven hebben en u zou daar verder ook niet veel vragen over gesteld hebben want het is heel duur om te bellen (CGVS, p. 10). Hier komt het weinig aannemelijk en weinig logisch over dat u op dat moment niet naar meer specifieke informatie hierover zou gevraagd hebben aan uw broer en aan uw ouders, aangezien dit rechtsreeks betrekking heeft op uw asielrelaas en vluchtmotief. Als u dan verder tijdens het interview gevraagd wordt naar wat u weet over de huidige situatie van de problemen die u had in Afghanistan, dan herhaalt u opnieuw hetzelfde, dat uw broer u vertelde dat uw schoonvader langskwam op zoek naar u maar dat uw broer hem zei dat hij niet wist waar u was (CGVS, p. 20). Maar opnieuw kan u hier eigenlijk niets meer concreet over vertellen.

De cumulatie van voorgaande eerder vage, soms incoherente en weinig plausibele verklaringen over die zaken die de kern uitmaken van uw asielrelaas en vluchtmotief, ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het verhaal dat u vertelt. Hoewel het CGVS ten volle de kwetsbaarheid erkent van alleenstaande Afghaanse vrouwen kan er in uw geval niet van uitgegaan worden dat u werkelijk een alleenstaande Afghaanse vrouw bent gezien uw verklaringen over het werk van uw echtgenoot en ook over zijn verdwijning weinig overtuigend overkomen.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding weinig overtuigende en weinig plausibele verklaringen aflegde en de vaststelling dat u op tal van punten verklaringen aflegde waaraan weinig geloof kan worden gehecht, tasten uw algemene geloofwaardigheid aan en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens executie, foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw identiteit en asielrelaas, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw taskara en die van uw kinderen bevestigt immers enkel jullie Afghaanse identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. In verband met de overige documenten die u voorlegt dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, en uit voorgaande argumentatie blijkt dit hier duidelijk niet het geval. Zoals reeds werd aangehaald in voorgaande argumentatie kan u nagenoeg niets concreet vertellen over de foto's die u voorlegt van uw echtgenoot en kan u bovendien niet bewijzen dat de man op deze foto's werkelijk uw echtgenoot is (CGVS, p. 4). U legt geen huwelijksakte voor of geen enkele foto van u en uw man samen. Ook bij het proces verbaal van de politie dat u voorlegt kan u zeer weinig concrete duiding geven en bovendien bleek ook hier een duidelijke incoherentie in uw verklaringen met betrekking tot het moment waarop u dit document zou verkregen hebben van de politie (CGVS, p. 11-12 en p. 18).

Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Bovendien kan hier eveneens de bemerking gemaakt worden dat u tijdens het interview op het CGVS verklaart dat uw ouders en broers en zus op dit moment verblijven in de wijk Kosha Khan in Kabul stad (CGVS, p. 9-10) en dat u dus ook daar beschikt over een afdoend familiaal/sociaal netwerk dat u kan opvangen bij een actuele terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoekster van mening is dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt een bundel met stukken bij haar verzoekschrift die zij als volgt omschrijft: foto's en akte van haar huwelijk, foto's en attesten betreffende een gebroken arm van verzoeksters zoon, universitair diploma van haar echtgenoot, foto's van haar broer "na marteling", verklaringen van haar broer, en tenslotte twee klachten en één bevel om naar het politiekantoor te komen. Verzoekster voegt tot slot een Algemeen Ambtsbericht bij van de Nederlandse overheid aangaande Afghanistan d.d. juli 2012.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De commissaris-generaal oordeelde dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is gezien (i) zij uiterst vage en weinig doorleefde verklaringen aflegt over de werkzaamheden van haar echtgenoot, (ii) zij weinig logische en onaannemelijke verklaringen aflegt over diens verdwijning en de reactie daarop van verzoekster en haar schoonfamilie, en (iii) zij vage, incoherente en onlogische verklaringen aflegt aangaande de problemen met haar schoonfamilie. De commissaris-generaal besluit op basis van het voorgaande dat zowel het asielrelaas als het voorgehouden profiel van verzoekster als alleenstaande vrouw ongeloofwaardig zijn.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster deze motivering. Aangaande de werkzaamheden van haar man stelt zij dat haar echtgenoot slechts sporadisch thuiskwam en dat er niet vaak over het werk werd gesproken. Verzoekster zou dan ook uiteraard slechts kunnen verklaren hetgeen zij wist. Verzoekster wijst op de bewijskracht van de foto's die zij voorlegde bij de commissaris-generaal, alsook van de bijkomende foto's, de huwelijksakte en het diploma van haar echtgenoot die zij bij haar verzoekschrift voegt. Wat betreft de problemen met haar schoonfamilie betwist zij de stelling van de commissaris-generaal dat zij daarover vage, incoherente en onlogische verklaringen zou hebben afgelegd. Zij bevestigt haar verklaringen en stelt dat zij, na het indienen van haar klacht tegen haar schoonvader, geen andere keuze had dan terugkeren naar diens huis gezien zij aan haar schoonfamilie toebehoort. Verzoekster wijst erop dat de situatie van alleenstaande vrouwen in Afghanistan zeer precair is en dat de juridische rechtsgelijkheid er wordt ondergraven door traditionele gewoontes, waarvoor zij verwijst naar het door haar bijgevoegde ambtsbericht. De Afghaanse overheid zou niet in staat zijn de rechten van vrouwen afdoende te beschermen, waardoor verzoekster, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal suggereert, niet kan rekenen op bescherming vanwege de politie en het

rechtssysteem, noch vanwege de raad van ouderen. Verzoekster wijst tenslotte op de bijkomende documenten die zij bij haar verzoekschrift voegt, namelijk foto's waaruit sporen van een handgemeen zou blijken tussen haar schoonvader en haar zoon, evenals documenten betreffende de verdwijning van haar man.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeksters betoog hiertegen kan niet worden gevolgd.

Wat betreft de werkzaamheden van haar echtgenoot en diens verdwijning, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster dit niet met minimale achtergrondkennis kon duiden. Zo blijkt dat verzoekster niet wist waar hij zou werken, noch met wie, noch hoeveel hij verdiende, noch hoe hij aan die job zou zijn geraakt (gehoorverslag, 8 en 21). De door de dossierbehandelaar gevraagde achtergrondkennis betrof geen gespecialiseerde kennis doch was integendeel toegespitst op basale kennis die van elke Afghaanse huisvrouw kan worden verwacht. De Raad wijst er tenslotte op dat verzoekster in haar verzoekschrift slechts één aspect van een veel uitgebreidere motivering poogt te verklaren, zonder een verweer te ontwikkelen over de vele andere vaststellingen die in de bestreden beslissing worden opgesomd. Zo onderneemt verzoekster geen poging om de vaststellingen aangaande de poging tot informatiegaring van haar schoonvader te weerleggen. Dienaangaande werd immers vastgesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoeksters schoonvader wel helemaal naar Bagram zou zijn gegaan om zijn zoon te zoeken maar dat hij daar dan eigenlijk over niets concreet zou doorgevraagd hebben om specifieke informatie te kunnen verkrijgen over de verdwijning van zijn zoon. Terecht concludeerde de bestreden beslissing hierover dat het weinig aannemelijk overkomt dat de Amerikanen geen inlichtingen zouden willen verschaffen aan de familieleden van de door hen tewerkgestelde Afghaanse burgers die verdwenen zijn tijdens hun dienst. Men zou in tegendeel zelfs kunnen verwachten dat ze de familie spontaan zouden contacteren in geval van de verdwijning van één van hun Afghaanse werknemers. De wijze waarop haar schoonvader door de Amerikanen afgewimpeld werd wanneer hij informeerde naar zijn verdwenen zoon zoals door verzoekster beschreven zou het imago van de Amerikanen in Afghanistan bovendien geen goed doen en past niet in hun *'winning the hearts and the minds of the Afghans'* strategie zoals de bestreden beslissing terecht vaststelde .

Eveneens wat betreft de problemen met haar schoonfamilie beperkt verzoekster zich tot een selectieve kritiek op slechts één vaststelling, namelijk op het vermeende onlogische karakter van haar beslissing om terug te keren naar het huis van haar schoonvader na tegen hem klacht te hebben ingediend, zonder een poging te ondernemen om de vele andere vaststellingen van de bestreden beslissing op enige wijze te verklaren. De vastgestelde onlogica van de betreffende verklaring blijft overigens overeind, gezien verzoekster in Afghanistan over een eigen familiaal netwerk beschikt in de vorm van haar vader en haar broer, waardoor zij wel degelijk over een valabel verblijfsalternatief zou hebben beschikt. Verzoekster stelling dat dit onmogelijk is wordt tegengesproken door het feit dat haar broer haar voor haar vertrek naar België zou hebben opgevangen.

Met betrekking tot de door verzoekster aan haar verzoekschrift toegevoegde nieuwe stukken kan het volgende worden opgemerkt.

Vooreerst, betreffende de huwelijksfoto's en de foto van verzoekster en haar gezin bewijzen dat verzoekster gehuwd is en een gezin heeft maar zijn geen bewijs van de verdwijning van haar echtgenoot. Aan de foto's van de letsels van de broer van verzoekster na de marteling kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat en wie werd afgebeeld. Verwerende partij kan vervolgens worden bijgetreden waar zij stelt dat uit deze foto's niet met zekerheid kan worden afgeleid dat verzoekster één van de personen is op deze foto's, noch dat één van de personen op deze foto's daadwerkelijk verzoeksters echtgenoot is en evenmin dat de persoon op deze nieuwe foto's dezelfde is als deze zoals vermeld op het door verzoekster bij voorliggend verzoekschrift bijgevoegd universitair diploma, op de huwelijksakte en de reeds door verzoekster neergelegde foto's. Uit de foto's van verzoeksters beweerd gemartelde broer kan geenszins afgeleid worden dat de persoon op deze foto's daadwerkelijk verzoeksters broer is, noch geven de foto's objectieve informatie weer over de omstandigheden waarin deze kwetsuren werden opgelopen. Deze foto's kunnen de vaststellingen van de bestreden beslissing aangaande verzoeksters gebrekkige, vage, ongeloofwaardige en incoherente verklaringen derhalve niet weerleggen.

Met betrekking tot het (medisch) diploma van haar beweerd echtgenoot toont verzoekster geenszins aan dat deze persoon vermeld op dit diploma daadwerkelijk haar echtgenoot is. Met betrekking tot de

huwelijksakte, de verklaring van haar broer na de verdwijning van haar echtgenoot, de klacht van haar schoonvader tegen verzoekster, het bevel om naar het politiekantoor te komen, de klacht van de grootvader tegen de broer van verzoekster, kan worden vastgesteld dat deze stukken niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat deze niet in aanmerking worden genomen overeenkomstig het bepaalde in artikel 8 PR RvV. Voorts, kan aangaande deze bovenstaande documenten nog opgemerkt worden dat om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dit dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Dit geldt des te meer nu in de bestreden beslissing reeds is opgemerkt dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten zeer relatief is, gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan.

De door verzoekster neergelegde radiologische foto, het medische attest in verband met de gebroken arm van haar zoon en de foto van het litteken van de arm van haar zoon, opgelopen tijdens een conflict met haar schoonvader, ten slotte, kunnen evenmin afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Immers, uit deze stukken kunnen bezwaarlijk de omstandigheden afgeleid worden waarbij haar zoon zijn arm heeft gebroken, noch kan met zekerheid worden gesteld dat het daadwerkelijk om een letsel zou gaan dat haar zoon heeft opgelopen.

In zoverre dat verzoekster aanhaalt dat de situatie van de Afghaanse vrouw en in het bijzonder van de alleenstaande vrouw zeer precair is en hiervoor verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan (dd. Juli 2012) en een rapport van UNAMA (d.d. November 2011) blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk is geweest op het feit dat de commissaris-generaal ten volle de kwetsbaarheid erkent van alleenstaande Afghaanse vrouwen, doch dat zoals hierboven aangehaald, in verzoeksters geval er niet van uitgegaan kan worden dat zij werkelijk een alleenstaande Afghaanse vrouw is gezien haar verklaringen over het werk van haar echtgenoot en over zijn verdwijning weinig overtuigend overkomen. Een verwijzing naar een algemeen rapport betreffende de precaire situatie van de Afghaanse vrouw en in het bijzonder van de alleenstaande vrouw, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke door haar gebrek aan geloofwaardigheid.

In zoverre dat verzoekster als nieuw element opwerpt dat haar broer door de politie werd meegenomen en mishandeld na haar vertrek om zo de verblijfplaats van verzoekster te achterhalen werd *supra* reeds vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielmotieven (de beweerde professionele activiteiten, de verdwijning van haar echtgenoot, haar statuut van alleenstaande Afghaanse vrouw, de problemen met haar schoonvader en de politie) zodat bezwaarlijk gesteld kan worden dat verzoeksters broer of haar familie problemen zou kennen omwille van deze motieven.

De Raad stelt vast dat de kritiek van verzoekster zich beperkt tot het minimaliseren en vergoelijken van slechts enkele van de vele vaststellingen van de bestreden beslissing, zonder een poging te ondernemen om het geheel van de motivering te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Het is de gezamenlijke draagkracht van het geheel van de vaststellingen van de bestreden beslissing die de motivering schraagt. De motivering van de bestreden beslissing blijft aldus onverkort gehandhaafd en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. De commissaris-generaal kon, op basis van de aangehaalde vaagheden, inconsistenties en onwaarschijnlijkheden, terecht tot de conclusie komen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoekster evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om enig verweer te ontwikkelen tegen de betreffende motivering in de bestreden beslissing. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster berust in de vaststelling dat er zich heden in haar regio van herkomst geen situatie van willekeurig oorlogsgeweld voordoet die aanleiding kan geven tot het in aanmerking nemen van een reëel risico op ernstige schade in haar hoofde.

Bijgevolg maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De door verzoeksters raadsman neergelegde 'aanvullende memorie' van 17 mei 2013 is een niet door de procedure voorzien geschrift buiten de beroepstermijn ingediend, dat om deze reden dan ook uit de debatten wordt geweerd. Het schriftelijk karakter van de procedure verbiedt immers dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dat geldt des te meer wanneer zij elk slechts beschikken over één enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER